

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

samme Maade, som Tilfældet var med de øvrige Baner, for hvis Vedkommende Spørgsmaalet om Nedlæggelse skal forelægges for Rigsdagen, og ganske paa samme Maade, som man har gjort ved de 9 Sidebaner, som ikke er foreslaaet nedlagt, og hvor man altsaa ogsaa har foretaget saadanne Indskrænkninger, at der er opnaaet en Besparelse i Udgifterne, hvad i øvrigt Statsbanernes Regnskab ogsaa bærer Vidnesbyrd om.

Det har man altsaa gjort. Men jeg maa samtidig afvise Paastanden om, at man fra Statsbanernes Side ikke gør alt, hvad man kan, for under de givne Forhold at faa den størst mulige Trafik frem. Der gøres ganske den samme systematiske Reklame for, at man skal benytte disse Baner, som der gøres for andre Baner. Jeg tror, det skulde glæde Statsbanerne meget, hvis det skulde vise sig, at man om et Aar kunde komme og sige: Der er sket en saadan Fremgang, at man mener, de kan løbe videre; men jeg tror ikke, noget saadant vil blive Tilfældet. Jeg har ikke Indtryk af, at Befolkningen ud over den ganske korte opblussende Interesse, der viste sig, da Lovforslaget var for her, nærer nogen Interesse for Banen, men det vilde glæde mig, om det, naar vi om et Aar eller halvandet skal drøfte Sagen i Finansudvalget og med Partierne, skulde vise sig, at der er større Tilslutning til Banen, end der hidtil har været.

Edvard Sørensen: Den højtærede Socialminister udtalte, at naar jeg havde haft den Opfattelse, at der var Ængstelse ude i mange Kommuner, var det, fordi vi læste Ministerens Cirkulære forkert. Nu ved jeg jo meget vel og erkender fuldt ud, at Ministeren paa det Omraade har større Forudsætninger end vi andre; men jeg er ogsaa vidende om, at det Omraade, hvor Ministeren har de største Forudsætninger, er med Hensyn til de større Bykommuner. Jeg hører til dem, som har beskæftiget sig med de smaa Landkommuner, og ud fra deres Betragtning er det, jeg tillader mig at fremsætte mit Syn paa Sagen.

Ministeren siger, at der er i dette Cirkulære intet mærkeligt, naar man ser alle de Laase, der er sat for. Jeg maa hertil sige, at der bliver dog det tilbage trods alt, at efter dette Cirkulære kan — efter min Opfattelse i Modstrid med Lovens klare Ord — en Kommune, hvor en Person ikke har søgt om Hjælp, blive retlig Opholdskommune.

Saa siger Ministeren, at det skal forstaas saadan, at det ikke kan lade sig gøre undtagen i de Tilfælde, hvor der opstaar Uenighed mellem Kommunerne. Maa jeg opfatte det saaledes, at en saadan Overførelse af en Person til en anden Kommune som retlig Opholdskommune i hvert enkelt Tilfælde kun kan finde Sted efter Ministeriets Afgørelse? Det vil jo bøde en lille Smule paa det, hvis en saadan Sag ikke kan afgøres uden om Ministeriet.

Angaaende det andet Spørgsmaal, Dobbeltthjælpen, udtalte Ministeren, at han gerne vilde overveje dette Spørgsmaal noget nærmere. Jeg haaber, at Ministeren efter denne Overvejelse vil komme til den Opfattelse, at min Fortolkning er den rigtige; for hvis Ministeren vil fastholde, hvad han udtalte her i Dag, at man har Ret til denne Dobbeltthjælp ogsaa i det bestemte Tilfælde, jeg nævnte, vil det sige, at en saadan Arbejder, hvis han blev Invalid, kun kunde faa Invaliderente for sig selv; men hvis han er arbejdsløs, fortolker Ministeren Loven saaledes, at han kan faa Hjælp baade til sig selv og til sin Hustru.

Angaaende Alimenterne maa jeg sige, at jeg er veltilfreds med, at Ministeren vil overveje dette Spørgsmaal, og jeg tror ogsaa, Ministeren er klar over, at der maa ske en Ændring her. Der maa ske en Ændring derhen, at der bliver et nøjere Samarbejde mellem de sociale Udvalg og Politiet. Selv om der i den tidligere Praksis, som Ministeren nævnte her, kan findes Tilfælde, hvor Politiet maaske er sluppet lidt let over det, vil det ikke finde Sted i de Kommuner, hvor man konsekvent i hvert Tilfælde forlanger Afsoning, og der gik det efter de gamle Regler paa den Maade, at naar der kommer en saadan Afsoningsbegæring frem, tager Politiet ud til vedkommende Alimenter og faar et Afbetalingsgrundlag stablet paa Benene. Derefter gaar Sagen igen til Kommunen, og Kommunen afgør, om den vil modtage denne Afbetaling eller fortsat vil kræve, at Manden skal indsættes til Afsoning. Jeg haaber, at Ministeren vil være med til at finde saadanne Regler, hvorefter vi kan faa flere Alimenterationsbidrag ind, end man efter mit Indtryk faar ind under den nye Socialreform.

J. C. A. Larsen: Jeg takker den højtærede Minister for den fremsatte Redegørelse. Ministeren omtalte de Forhandlinger, der havde fundet Sted vedrørende Nedlæggelse af adskillige Baner, og kom herunder ind paa det Underskud, man havde beregnet,